

Φαρισαῖοι μεταξὺ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἔχει περίπου τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς ἐξεις.

Οἱ Βραχμῆνες εἶναι οἱ ἐξηγηταὶ τοῦ Νόμου καὶ ὑπερακριβεῖς εἰς τὴν τήρησιν τοῦ γραμμάτος αὐτοῦ· κάμνουν μακρὰς προσευχὰς καὶ καθυποβάλλουν ἑαυτοὺς εἰς πολλὰς καὶ βρατείας σκληραγωγίας—νηστεύουν πολλάκις, καὶ ἐν γένει θέλουσι νὰ φαίνωνται εὐσεβεῖς καὶ ἅγιοι· ἀλλ' εἶναι, ὡς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐκεῖνοι συνάδελφοί των, ὑποκριταί, ἄρπαγες, ἄδικοι καὶ κακὴθεις.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ ἓνα τῶν ανθρωπῶν τούτων προσευχόμενον· ἵσταται δ' ἐπὶ ψάθῃ, τὴν ὁποίαν φέρει πάντα μαζὺ του, καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔχει τοποθετημένα τὰ εἰδωλὰ, τοὺς θεοὺς του. Οὐχὶ σπανίως οἱ τοιοῦτοί ἐστάναι οὕτω πως ἐπὶ τοσούτον χρόνον, ὥστε καθίστανται ἀκίνητα τὰ μέλη των, καὶ τότε θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὡς ἅγιοι καὶ ἀπολαμβάνουν μεγάλων προσφορῶν καὶ τιμῶν.

Τοιαύτη ἡ θρησκεία τοῦ Βράμα εἰς τὰς Ἰνδίας· ὑπολογίζεται δὲ ὅτι περὶ τὰ 250 ἑκατομύρια πιστεύουσιν εἰς αὐτόν!

ΑΓΑΠΗ ANTI ΑΓΑΠΗΣ.

Κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ εὐσεβὲς τις Χριστιανὸς ἐφέρθη εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἀντιοχείας νὰ ἀποθάνῃ ὡς μάρτυς· πρὶν δὲ ἐκτελεσθῇ ἡ θανατικὴ ποινὴ, ὁ δικαστὴς τὸν παρέκίνησε νὰ ἐξομώσῃ τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν εἰδωλολατρειάν.

« Ἀδύνατον, — ἀπεκρίθη ὁ θνήσκων μάρτυς. Διὰ νὰ βεβαιωθῇς δὲ, περὶ τούτου ἐρώτησον ὁποῖονδὴποτε μικρὸν παιδίον θέλης, ποῖον πρέπει νὰ προσκυνῇ τις; ἓνα Θεόν, ὅστις ἔκαμε τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν καὶ ἓνα Σωτῆρα, ὅστις εἶναι ἰκανὸς νὰ σώσῃ ἡμᾶς, ἢ τοὺς ψευδεῖς θεοὺς τῶν ἐθνικῶν, καὶ θέλεις ἀκούσει τί θὰ σοὶ ἀποκριθῇ. »

Κατὰ συγκυρίαν γυνὴ τις κρατοῦσα τὸν ἐννεαετῆ υἱὸν της, Κύριλλον, εὗρίσκετο μεταξὺ τοῦ πλῆθους—ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο χριστιανή.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ δικαστοῦ ἐστράφησαν πρὸς αὐτὴν καὶ τὸ παιδίον διετάχθη νὰ ἔλθῃ ἀμέσως ἐνώπιόν του.

Ἡ ἐρώτησις ἐγένετο καὶ πρὸς ἐκπληξιν πάντων ὁ μικρὸς Κύριλλος ἀπεκρίθη. « Ὁ Θεὸς εἶναι εἷς — καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι εἷς μετὰ τὸν Πατέρα. »

Ἐξω φρενῶν γεγόμενος ὑπὸ θυμοῦ ὁ δικαστὴς, « Ἀλλεῖς ἄνθρωπε, — ἐξεφώνησε μετ' ὀργῆς, — σὺ ἔχεις διδάξει τὸ παιδίον τούτο νὰ δίδῃ ταιαύτην ἀπόκρισιν. » Ἐπειτα στράφηκε πρὸς τὸ παιδίον, « Εἰπέ μου,

— εἶπε, — τέκνον μου, πῶς ἔμαθες αὐτὴν τὴν θρησκείαν; »

« Ὁ Κύριλλος ἐθεώρησε φιλοστόργως τὴν μητέρα του καὶ ἀπεκρίθη, « Ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ τὴν διδάξῃ τὴν ἀγαπῆτήν μου μητέρα, καὶ αὐτὴ τὴν ἐδίδαξεν ἐμὲ. »

« Ἀς ἴδωμεν τώρα τί ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ δύναται νὰ σᾶς ὠφελήσῃ, — εἶπεν ὁ σκληρὸς δικαστὴς, καὶ ἀμέσως διέταξε τοὺς ραβδοῦχοις νὰ συλλάβωσι τὸ παιδίον. Εὐχαρίστως ἡ μήτηρ θὰ ἀπέθνησκε διὰ τὸ τέκνον της, ἀλλ' ἡ ζωὴ ἐκείνου ἐζητεῖτο καὶ οὐχὶ αὐτῆς. Ἐπρόφθασεν ὁμοῦ νὰ ψιθυρίσῃ εἰς τὸ οὖς τε, « Ἐμπιστεῖσθε εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ λέγε τὴν ἀλήθειαν. »

« Τί ἡμπορεῖ νὰ τὸν ὠφελήσῃ τώρα ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ; » ἠρώτησεν ἐκ νέου ὁ κριτής, ἐνῶ οἱ ραβδοῦχοι ἤρχισαν νὰ δέρωσι τὸν μικρὸν Κύριλλον.

« Τὸν ἐνισχύει νὰ ὑπομένῃ, διὰ καὶ ὁ Διδάσκαλός του ὑπέμεινε δι' αὐτὸν καὶ δι' ὅλους ἡμᾶς, » ἔφη ἡ ἀπόκρισις.

« Τί τὸν ὠφελεῖ τώρα ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ; » προσέθηκεν ἐκ νέου ὁ δικαστὴς, ἐνῶ οἱ ραβδοῦχοι ἐξηκολοῦθον νὰ τὸν ραβδοῦζωσι. Τὰ δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ αὐτῶν τῶν ἐθνικῶν, ὅτε ἡ μήτηρ, πονοῦσα ὅσον καὶ ὁ υἱὸς της, ἀπεκρίθη, « Τὸν διδάσκει νὰ συγχωρῇ τοὺς διώκτας του. »

Τὸ παιδίον παρετήρει μετὰ προσοχῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς μητρὸς του, ἡ ὁποία ὤψωσεν αὐτοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ὅταν οἱ βρασανισαὶ τοῦ ἠρώτησαν, ἂν τότε ἤθελε νὰ ὁμολόγῃ τοὺς θεοὺς, τοὺς ὁποίους αὐτοὶ ἐπροσκύνουν καὶ ν' ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν, « Ὁχι, — ἀπεκρίθη ἐκεῖνο, — δὲν ὑπάρχει ἄλλος Θεὸς εἰμὴ εἷς, καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. Αὐτὸς μὲ ἠγάπησε, καὶ ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ταύτην. »

Ἡ ταλαίπωρος μήτηρ ἐλειποθύμησε βλέπουσα τὰ ἀδιάκοπα κτυπήματα, οἱ δὲ ραβδοῦχοι σηκώναντες ἐπὶ τέλος τὸ αἱματοφύρτον καὶ συντετριμμένον σῶμα τοῦ Κυρίλλου ἔρριψαν αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας της, εἰπόντες, « Ἀς τὸ βοηθήσῃ τώρα ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ! »

Ἡ ἀγάπη αὕτη, — ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ, θλιβούσα τὸν υἱὸν της εἰς τὰς ἀγκάλας της, — θὰ τὸ λάβῃ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν Οὐράνιον ἀνάπαυσιν.

« Μητέρα, — ἐφώνησε τὸ θνήσκον παιδίον, — δὲς με μίαν σταλαγματιὰν νεροῦ, ἀπὸ τὸ ψυχρὸν ἐκεῖνο πηγᾶδι μας διὰ νὰ δροσισθῇ ἡ γλῶσσά μου; »

« Ἐγεύθης ἤδη, ἀγάπη μου, — εἶπεν ἡ μήτηρ, — τὸ νερὸν τοῦ πηγαδίου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἀναβλύζει εἰς ζωὴν αἰώνιον. Εἶπες τὴν ἀλήθειαν. Σηκώθητι

τώρα, διότι ὁ Σωτήρ σου σὲ καλεῖ. Εἴθε δὲ νὰ δώσῃ χάριν εἰς τὴν δυστυχῆ μητέρα σου, νὰ βαδίσῃ εἰς τὰ ὄρατα καὶ λαμπρὰ ἔχνη σου.»

Ὁ μικρὸς μάρτυς ὕψωσεν ἡρόχως τοὺς ὀφθαλμούς

του καὶ ἐπανελάβε, « Δὲν εἶναι ἄλλος Θεὸς εἰμὴ εἶς, καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, τὸν ὁποῖον ἀπέστειλε, » καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐκοιμήθη.

ΑΡΧΑΙΟΙ ΒΡΕΤΑΝΟΙ.

Ὁ Ἡρόδοτος πρῶτος ἀναφέρει τὰς νήσους τῆς Μεγάλης Βρετανίας ὀνομάζων αὐτὰς κασαιτερίνας νήσους. — Μετὰ τοῦτον ὁ Ἀριστοτέλης ὀνομάζει αὐτὰς Ἀλδιόνην καὶ Ἰέρνην· ἀλλ' αἱ περὶ τούτων γνώσεις τῶν ἀρχαίων ἦσαν ὀλίγαι καὶ συγκεχυμέναι.

Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, ἀφοῦ καθυπέταξε τοὺς Γαλάτας, εἴτε ἀρχαίους κατοίκους τῆς σημερινῆς Γαλλίας, εἶδεν ἀπὸ τὰ βόρεια αὐτῆς παράλια τὰς λευκὰς κορυφὰς τῶν Βρετανικῶν ὄρεων καὶ ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ ἐκεῖ ὅπως καθυποτάξῃ καὶ τὴν χώραν ἐκείνην εἰς τὴν ῥωμαϊκὴν ἐξουσίαν.

Καὶ τῷ ὄντι, κατὰ τὸ 51 π. Χ. ἔτος μετέβη ἐκεῖ μὲ μέρος τοῦ στρατεύματός του καὶ εἰς πολλὰς μάχας ἐνίκησε τοὺς ὀρεοσιδίους καὶ ἀνδρείους ἑκείνους ἀνθρώπους·

ἀλλ' ὅμως δὲν ἡδονήθη νὰ καθυποτάξῃ ἅπασαν τὴν χώραν· τοῦτο ἔπραξεν ὁ Ἀγκικόλας τὰ 84 π. Χ.

Οἱ ἀρχαῖοι Βρετανοὶ ἦσαν λαὸς ἄγριος, ζῶντες ἐκ τῆς ἀλιείας, τοῦ κυνηγίου καὶ τῆς κτηνοτροφίας. Ἡ ἐνδυμασία των ἦτο δέρμα ζώου, τὸ ὁποῖον ἔρριπτον ἐπὶ τῶν ὤμων των τὸν χειμῶνα, καὶ ἐκρέμων περὶ τὴν ὀσφύν των κατὰ τὸ θέρος· ἄφινον δὲ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, τὸν μύστακα καὶ τὸ γένειον νὰ ἀδέχωνον εἰς

τὸ φρικτὸν των μέγεθος καὶ ἔκαμνον τὰς καλὸδας των ἀπὸ καλάμα. Ἦσαν ὅμως γενναῖοι, δραστήριοι, εὐλιχρίεις καὶ ἐργατικοί. Ἐννοεῖται ὅτι ἦσαν εἰδωλόλατραι τὴν θρησκείαν.

Ἡ χώρα ὅλη ἦτο κεκαλυμμένη ἀπὸ πεύκη καὶ ἐλάτη.

Ἐπειδὴ, ὡς εἶπον, τὸ ὀφάρευμα ἦτο ἐν ἀπὸ τὰ κύρια μέσα τῆς συντηρήσεώς των, ἠναγκάζοντο νὰ κατα-

